

волоками. Взимку народні месники носили короткий кожух або сердак з вовни і шапку з лиса – клепаню. Кожний мав своєрідну накидку – гуглю, або ж джуглю, подібну до пелярини, мантиї чи довгого плаща, без коміра, переважно з білого сукна. Таку гуглю носив і ватажок опришків. Сорочка підперізувалась шкіряним поясом, який був такий широкий, що закривав майже пів грудей і живота. До пояса прив'язували порохівницю і табакерку з папушами тютюну. Ватажок не відрізнявся одягом від своїх побратимів [5].

Зміна соціально-політичних умов у Галичині та Буковині після 1848 року (зокрема, скасування панщини) сприяла поступовому загасанню опришківського руху. Певну роль зіграли й жорстокі заходи з його придушення (силами каральних загонів смоляків, пушкарів, гірських стрільців). Самих завзятих борців, було розстріляно, і за цього люди вже боялися йти в ті об'єднання [2].

Отже, можна стверджувати що опришки це феномен, який вплинув на хід історії. Опришки – це народні борці проти феодального гноблення в Галичині, на Закарпатті й Буковині. Опришківський рух у своїй суті є виявом народних прагнень до змін пануючих порядків. Особам, які прагнули до руху і зміни залишалась тільки одна дорога – опришківство, загалом життя не стало, але вільне. Так, для інших країн, в котрих були підконтрольні українські землі, опришки були розбійниками, але для селян і деяких міщан, вони були «українськими Робін Гудами». Адже, вони забирали в багатих скарби і віддавали їх бідним, а також вони боролися за справедливість. Я пишаюся тим що в нашій історії були такі борці, які до останнього боролися за свою ідею, і навіть цінною життя.

Список використаних джерел

1. Опришки. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://warriors.fandom.com/ru/wiki/>
2. Опришки. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/Опришки>
3. Опришківський рух на Прикарпатті. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://uahistory.co/article1/dguia.html>
4. Опришок. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://wiki.kubg.edu.ua/Опришо>
5. Олекса Довбуш. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://ukrainaincognita.com>

Хоменко К. Ю., здобувачка вищої освіти гр. ОА-191
Науковий керівник – **Киселиця С. В.**, к. філос. н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ПОВСЯКДЕННО-ПОБУТОВЕ СПІЛКУВАННЯ ЯК ОСНОВА НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИФІКАЦІЇ

Необхідною умовою для розбудови та розвитку будь-якої держави є формування національної свідомості, самосвідомості та ідентифікації громадян. Адже лише особистості, які відчувають себе частинкою якогось етносу, можуть побудувати демократичне суспільство.

Лінгвіст Стефан Доллінгер зауважив, що національна ідентичність виступає сенсом «нації як цілісного цілого, представленої самобутніми традиціями, культурою та мовою» [3]. Тобто це ніщо інше, як відчуття приналежності до певного етносу, народу кожного громадянина.

Важливість з'ясування своєї ідентичності полягає в тому, що кожна людина виконує роль у збереженні групи, до якої вона себе відносить. Це суб'єктивне відчуття не є вродженим, а набувається протягом усього життя особи. На процес його формування можуть впливати як історія країни, її релігія та культура, національні символи, так і родинні зв'язки, жива побутова мова [3].

Національна мова, а саме повсякденно-побутова, неявно несе в собі картину світу, яку народ розробив в ході її історії [6].

Австро-англійський філософ, один із засновників аналітичної філософії, Людвіг Вітгенштайн вважав, що буденна мова на відміну від мови логіки є «живою», тобто вона є

такою, як наше життя, а тому зведення її до чітких, «мертвих» правил означатиме її смерть [2]. Німецький же філолог, філософ, лінгвіст Вільгельм фон Гумбольдт характеризував національну мову як носія єдності мови та мислення, головною функцією якої є збереження та передача духовного багатства нації. Також Вільгельм фон Гумбольдт окреслював побутову мову духом, тобто свідомістю народу [1].

Історія живої мови не зафіксована в жодних наукових джерелах внаслідок її усної форми існування. Ми можемо почути її в різноманітних фольклорних творах: казках, приказках, переказах, баладах, піснях, які передавалися з уст в уста віками. Тому побутова мова не підлягає кодифікації та систематизації, адже кожний регіон, місто, селище має власні діалектизми, усталені вирази, фразеологізми, значення яких знають тільки справжні жителі цієї місцевості. Це й об'єднує та ідентифікує громадян, вони одразу бачать, а точніше, чують земляка та співвітчизника. Тобто повсякденно-побутове спілкування виражається своєрідними мовними рисами – фонетико-інтонаційними, лексичними, фразеологічними, морфологічними й синтаксичними [5].

Під час звичайного повсякденного спілкування ми не задумуємося, що і як казати. Розмовляючи із знайомими та близькими людьми, можна зрозуміти їх з півслова, з ритміки всього речення, з жесту чи міміки. Адже ми звикаємо до певних штампів мови, до її звичних форм, які поповнюють наші мовні засоби [5]. Основними мовними засобами живого побутового спілкування можуть бути [4]:

– емоційно-експресивне забарвлення, тобто епітети, порівняння, метафори, синоніми-антоніми тощо;

– суфікси, які надають зменшено-пестливого забарвлення;

– специфічні фольклоризми, скорочені слова, просторічна лексика, вигуки;

– неповні, обірвані речення.

Формування та розвиток мови можливий лише в суспільстві. Тільки завдяки народу вона може міцніти, квітнути – жити, без нього ж на неї чекає занепад та смерть. Навіть сьогодні мова зазнає змін, вона пристосовується до поглядів та цілей людей, водночас об'єднуючи їх, надаючи їм національного забарвлення.

Сьогодні нас все більше привчають розмовляти правильною, літературною мовою, але ідентифікуємо ми себе за природною, народною мовою. Тому можна впевнено стверджувати, що побутова мова – це основа єдності народу та його національної ідентифікації.

Список використаних джерел

1. Герасимова О. Держава та мова в контексті процесів глобалізації. *Політичний менеджмент: науковий журнал*. 2007. №5. С. 99–104

2. Лебідь А. Транспозиції поняття «істина» в аналітиці мовних конструкцій. *Наукові записки: науковий журнал*. 2013. №13. С. 35–39.

3. Національна ідентичність. *Українська Вікіпедія*. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/> (дата звернення 21.04.2022)

4. Розмовний стиль мовлення. *Українська Вікіпедія*. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/> (дата звернення 24.04.2022)

5. Розмовно-побутовий стиль мови і мовлення. *Онлайн-бібліотека української літератури*: веб-сайт. URL: <http://litmisto.org.ua/?p=5456> (дата звернення 18.04.2022)

6. Шевченко О. В. Національна ідентифікація як чинник формування елітарної особистості. *Українська еліта та її роль у державотворенні*: збірник наукових праць. Київ. 2000. № 1/2 (14). С. 298–302.

Чудин П. О., здобувач вищої освіти 1 курсу, група Т -211

Науковий керівник – **Колєватов О. О.**, к.і.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

НАЦИСТСЬКИЙ ОКУПАЦІЙНИЙ РЕЖИМ НА ТЕРИТОРІЇ РАЙХСКОМІСАРІАТУ «УКРАЇНА»

Власна адміністративно-територіальна система управління німцями створювалась одразу після того, як були захоплені українські землі. У завдання адміністрації входило